

- der har et aktivitetsniveau, der gør det nødvendigt at yde en ganske særlig støtte.
- 4) Boliger efter § 115, stk. 4, jf. § 105, stk. 2, i lov om almene boliger samt støttede private andelsboliger m.v., såfremt boligerne er oprettet af eller efter aftale med amtskommunen.

Institutionsbeskyttelsesreglen i den tidligere bistandslovs § 11, stk. 1, nr. 2

Bistandslovens § 11, stk. 1, nr. 2, (den såkaldte institutionsbeskyttelsesregel) er ikke ført videre.

Begrundelsen herfor er, at der ikke skønnes behov for denne regel i forhold til aftjening af værnepligt, idet værnepligtige typisk ikke har behov for hjælp. Indlæggelse på hospital vil typisk være midlertidigt ophold, jf. ovenfor under pkt. 2.2 om ophold uden for opholdskommune. Med hensyn til begrebet »lignende behandlingsinstitution« er det skønnet, at institutionskommunens behov for at få dækket udgifter fra en tidligere opholdskommune er dækket af § 128, stk. 1, der oplister de boformer, som kan udløse refusion.

Det kan nævnes, at forsorghjem efter bistandsloven § 105 efter praksis var omfattet af begrebet »lignende behandlingsinstitution«. Det betød, at det ikke var en betingelse, at en kommune eller anden offentlig myndighed havde medvirket, for at der var refusion efter bistandslovens § 11. Efter § 128 i serviceloven er medvirken et krav, men denne betingelse vil være opfyldt, da optagelse i boformer efter servicelovens § 94 forudsætter, at lederen træffer afgørelse om optagelsen, hvad enten optagelsen sker efter egen henvendelse eller ved henvisning fra offentlige myndigheder.

Derudover er der i serviceloven hjemmel til, at kommunerne kan aftale refusion for udgifter efter serviceloven.

Hvis en beboer med medvirken af opholdskommunen eller anden offentlig myndighed udsles fra forsorghjemmet til en af de boformer, som er nævnt i § 128, er der ligeledes mellemkommunal refusion.

2.4 Ikke mellemkommunal refusion for udgifter efter aktivloven

For udgifter til forsørgelse m.v. - hjælp efter aktivloven - er der ikke som efter den tidligere bistandslov adgang til, at en opholdskommune kan kræve sine udgifter dækket af en tidligere opholdskommune.

Baggrunden herfor er, at Kontanthjælpsudvalget i sin 2. rapport fra januar 1996 stillede forslag om at opheve adgangen til refusion for forsørgelsesudgifter. Udvalget så under ét på de økonomiske virkninger af

- 1) den mellemkommunal refusion for forsørgelsesudgifter i den tidligere bistandslovs § 11,
- 2) at forsørgelsesydelse er skattepligtige, og

- 3) reglerne om kommunale udligningsordninger under Indenrigsministeriet (udligning af forskelle i beskatningsgrundlag og udligning af forskelle i udgiftsbehov).

Et flertal i udvalget foreslog ud fra disse beregninger og under hensyn til den administration, som kunne undgås, at reglerne om mellemkommunal refusion blev ophævet for forsørgelsesydelse.

Derfor blev der ikke i aktivloven indsat en bestemmelse om adgang til, at kommuner kan aftale mellemkommunal refusion.

2.5 Opholdskommune og mellemkommunal refusion efter pensionsloven

Opholdskommune

Fra 1. juli 1998 administreres lov om social pension af kommunalbestyrelsen i opholdskommunen, jf. pensionslovens § 57, stk. 1, og § 9 i retssikkerhedsloven.

Dette er en ændring i forhold til reglerne før 1. juli 1998, hvor pensionsloven byggede på et bopælskommunebegreb, og hvor pensionssagen - medmindre andet blev aftalt - blev i den oprindelige kommune, hvis en pensionist fik ophold på en institution i en anden kommune. Reglerne fra 1. juli 1998 betyder, at der er samme opholdskommunebegreb i aktivloven, serviceloven, pensionsloven og sygedagpengeloven.

Ændringen betyder, at hvor det tidligere var sådan, at pensionssagen blev i fraflytningskommunen, hvis pensionisten flyttede på visse institutioner - bl.a. plejehjem og § 115-institutioner efter bistandsloven - i en anden kommune, er det nu beliggenhedskommunen, som er opholdskommune.

Mellemkommunal refusion efter pensionsloven

Efter reglerne fra 1. juli 1998 kan opholdskommunen kræve sin del af udgifterne til pension refunderet af en tidligere opholdskommune, når den tidligere opholdskommune eller anden offentlig myndighed har medvirket til, at en person har ophold i en af de boformer m.v., der er nævnt i pensionslovens § 53, stk. 1.

Det drejer sig om:

- 1) Amtskommunale og kommunale plejehjem m.v. efter § 140 i serviceloven.
- 2) Almene boliger efter lov om almene boliger m.v., - (der er i loven nævnt en række specifikke boliger efter boligministeriets lovgivning).
- 3) Kommunale boformer efter servicelovens § 91.
- 4) Amtskommunale boformer efter servicelovens §§ 92-94.
- 5) Anbringelsessteder for børn og unge efter §§ 49 og 51 i serviceloven.
- 6) Alle institutioner under sygehusvæsenet.